

Mor Joan Margarit, el poeta més popular

L'autor, guardonat amb el Premi Cervantes per la seva trajectòria en català i castellà, va passar bona part de la infància a Girona i Figueres

S'acostava a la mort «a pas de tango», deia fa pocs anys Joan Margarit. «A la meua edat poses sobre la taula tota la teua vida i t'enfrontes a les coses terribles que has patit -sobre la mort del pare, de la mare, que el teu company o companya et deixi, que se't mori un fill. Cal reinterpretar la relació de la gent amb la pròpia mort. La mort s'ha reinterpretat sempre. Thomas Mann, a Doctor Faustus, va veure la mort malforjada però intel·ligent, i Ingmar Bergman la va fer jugar a escacs. Jo la veig com una noia amb brusa blanca, texans, bambes», afegia amb un somriure l'home que afirmava que «la poesia és una eina, de les més efectives, per donar consol en moments de grans penes, de pèrdues difícils en la vida de cada un. Encara que tinguis a prop les persones que estimes, hi ha un moment en què estàs sol amb el teu dolor i només la poesia i la música poden donar-te aquest consol». Ahir, el poeta català, un dels més populars i probablement el més estimat, sense el qual no s'entendria la poesia contemporània, es va trobar amb la seva pròpia mort als 82 anys, a Sant Just Desvern, a causa d'un càncer diagnosticat fa poc menys d'un any. Molts trobaran refugi ara en els seus versos.

Margarit, prova que fins a l'últim alè el van acompanyar els seus versos, havia estat treballant amb el seu editor de Proa, Josep Lluç, la propera publicació de nous poemes sota el títol Animal de bosc.

Joan Margarit (Sanaüja, 1938) era poeta, però també arquitecte i catedràtic de Càlcul d'Estructures de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona. Gràcies a la seva trajectòria com a bard, totalment bilingüe, en català i castellà, havia rebut fins a una vintena de premis i distincions, que coronava l'any passat amb el Cervantes, guardó que no va poder recollir a causa de la pandèmia a l'abril i que rebia de mans dels reis el desembre passat, en un acte privat per l'avançat estat de la malaltia que patia.

Entre els seus celebrats poemaris (traduïts a vuit llengües, entre elles el rus, l'alemany, el francès, l'anglès i l'hebreu) destaquen Casa de misericòrdia, amb el qual va aconseguir el Premi Nacional de Poesia; Joana, on va bolcar el dolor per la mort de la seva filla -els únics versos, afirmava, que s'havia permès «escriure en calent»-, Càlcul d'estructures o Misteriosament feliç.

Poc abans de guanyar el Cervantes, el jurat del qual va valorar «la seva obra poètica de profunda transcendència i lúcid llenguatge sempre innovador» i el fet d'haver «enriquit tant la llengua espanyola com la llengua catalana», era premiat també amb el Reina Sofia de Poesia Iberoamericana (2019), màxims reconeixements d'un currículum que ja sumava el Nacional de Poesia del Ministeri de Cultura, el Nacional de Literatura de la Generalitat, el Carles Riba de Poesia, el Jaume Fuster de l'AELC o, en tres ocasions, el de la Crítica Serra d'Or.

En la seva primera obra narrativa, *Per tenir casa cal guanyar la guerra*, editada per Proa i Austral el 2018, Margarit repassava les escenes d'infantesa i joventut, passada en part a Girona i Figueres per la feina del seu pare, també arquitecte. Aquella infància passada al capdamunt d'una torreta del carrer Nou, però, no era l'única vinculació del poeta amb les comarques gironines, perquè tenia residència a Colera i perquè la seva filla Mònica és la directora de la Fundació Princesa de Girona.

Els seus últims títols arribaven a les llibreries l'any passat: el poemari *Sense el dolor no hauríem estimat* (Proa) i *Poètica* (Arpa / Empúries), amb reflexions sobre la creació.

L'editor Josep Lluch explica que Margarit va escriure molt en els darrers mesos i tenia ganes de deixar fixades una sèrie d'idees i «es va dedicar molt a aquest nou llibre». Aquest nou poemari, apunta, és «més cru i més directe» que els darrers i l'autor es mostra com una persona que fa balanç. Lluch recorda de Margarit el seu tracte directe i franc i creu que el poeta va tenir «més reconeixement» a Espanya, tot i escriure en català, que a Catalunya.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/cultura/2021/02/17/mor-joan-margarit-poeta-mes/1089634.html?utm_source=rss